

дарба за изнамърване и усъвършенствование, и чрезъ тая дарба до нейдѣ сж поусъвършенствували занаята си. Ако такъвъ даровитѣ знаеше да чете, можаше повече нѣщо да постигне, и ако знаеше да пише, можаше да си забѣлзва малко помалко изнамърванието и усъвършенствуванието за да не го забравя, нѣ да го уголѣмява още повече и да го прѣдава или распространява и между другитѣ. Ето между насъ ветхитѣ занаяти упадватъ, и онѣзъ, които знаятъ да четжтъ, лѣсно ще могатъ да си преобърнажтъ занаятътъ на такъвъ, за какъвто има раванишъ спорѣдъ врѣмето. Кога челѣкъ знае да чете, влюбва са въ прочитанието, което става за него като насущний хлѣбъ. И тогазъ всичкитѣ классове измежду нашия народъ намѣсто да си прокаратъ врѣмето по кавенетата и кръчмитѣ, да са вдаватъ въ разни безполезни и даже вредителни игри, и нищо и никакво разговори, още и да имъ страдатъ окаянитѣ кесийки за разни пътиета, които развалятъ здравieto на челѣка и му затѣпяватъ умственитѣ способности, ще са занимава въ свободното отъ работа врѣме съ прочитание на разни и поучителни нѣща, и като са събере съ хора, ще знае да говори за нѣщо полезно и за въ работа. Когато и занаятчиитѣ ни знаятъ да четжтъ, тогазъ тѣ ще си купятъ по нѣкоя книжка или вѣстникъ за прочитание, и съ това нашата книжнина ще са развива и разбогатява, а пакъ кавенетата и кръчмитѣ, които толкозъ сж са размножили между насъ, ще намаляватъ: Колкото повече куповачи за книги и вѣстници има, толкози повече тѣ ще са печататъ и слѣдователно ще са размножаватъ, а колкото повече мющерни ще има за книги и вѣстници толкозъ по-малко ще има за кавенетата и кръчмитѣ. Това ми докара на умъ слѣдующето, на което бѣхъ очевидецъ: Въ едно село отъ Свищовската каза бѣхми отишли да убѣждавами селенитѣ да си отворятъ училище